לא בכוונה

אילנה תורן-עמית

בהתחלה זה היה החתול. ככה סתם, ברחוב דובנוב פינת רחוב מאנה. חתול שחור קטן, גמיש, כמעט-גור, כנראה. לא נסעתי מהר, ואולי כן? קטע קטן. מצייטלין פונים ימינה לדובנוב, ומשם, מיד שוב ימינה – ומגיעים הביתה, לרחוב מאנה. ופתאום הוא הגיח, משמאל, מתחת למכונית שחנתה בצד שמאל. במהירות של גור צעיר וגמיש שרוצה פתאום, בלי סיבה מיוחדת, לחצות דווקא ברגע הזה את הכביש משמאל לימין.. שרה שיף אמרה לי שחתול שחור משמאל לימין – זה לא. רק חתול שחור מימין לימין – זה כן. אבל אני הרגשתי גלגלים על גוף קטן. לא סיפרתי לאף אחד. רק לאילן. ובכיתי. הרבה בכיתי. לקחתי את נשמתו. ואילן אמר שזה אולי לא באמת. כי לפעמים החתולים הקטנים הזריזים האלה, מקבלים מכה, מתנערים וקמים ורצים הלאה. אבל הוא היה אולי גור צעיר מדי, ולא ידע, ולא נזהר. ואני כנראה מיהרתי הביתה, ולא ראיתי, ולא נזהרתי. ואולי באמת לא קרה לו כלום. רק לאילן סיפרתי. גם לא לילדיי. אבל אחר כך נכנסתי שוב למכונית, סובבתי את הבלוק, וחזרתי לרחוב מאנה. ושם הוא שכב, קצת בצד הכביש, כאילו מישהו הזיז אותו, שלא ימשיך להידרס, ימשיך להידרס. ובפעם השלישית – כבר לא היה. רק לאילן אמרתי. באותו יום, ובאותו ערב, ובאותו לילה. ולמחרת, וכל השבוע. ואולי כל החודש. כל יום, במקום הזה, הרגשתי את המכה של הגלגל בגוף הקטן. ואילן אמר שצריך כבר לחדול מזה. ואז כבר לא אמרתי לאילן. והיום, חודשיים אחרי, בסיבוב למאנה, אני כבר לא מרגישה את המכה. אבל תמיד זוכרת.

ואחר כך האיש שהגיח מצד שמאל ביציאה הנוראה מרחוב מאנה לאבן גבירול. נסעתי לאט, מאוד לאט. ואני מסתכלת תמיד ימינה ושמאלה. אין רמזור, אפילו תמרור ה"עצור" נחבא לו רחוק מהצומת ואני מעולם לא השגחתי בו. זו צומת לנהגים שפונים ימינה ממאנה, הרחוב השקט והצנוע הזה, ומשתלבים מיד בעולם צפוף שאין בו אלוהים. ואת הצומת של רחוב מאנה חוצים בשלווה רוכבי אופניים, ממסלול-מדרכה אחת של חולדאי, למסלול ההמשך. והולכי רגל, שבדרך כלל חוצים בהצלחה לא מובנת את המעבר הזה מרחוב מאנה השלו, שאין בו תמרור, כי לא צריך, כי מרחוב מאנה פורצות רק מעט מכוניות. והן שצריכות להיזהר. ופתאום הרגשתי משהו בגלגל השמאלי. ואיש קם, ניער את מכנסיו, הסתכל עלי, והמשיך

בדרכו, עשה תנועה של תמיהה ביד, והמשיך. עמדתי. דרסתי אותו! לא דרסתי. הרי קם, ואיבק את מכנסיו, והמשיך הלאה, ברחוב אבן גבירול. ועמדתי. לא יכולתי לזוז. ואז הסתובבתי ימינה וניסיתי למצוא אותו, על מדרכות אבן גבירול הסואנות. נסעתי, נסעתי – והוא לא היה. או שלא ממש זיהיתי אותו. נדמה לי שהיה רוסי. לפי השיער, לפי תנועת היד. המשכתי עד פנקס. אולי אראה אותו. אשאל. אקח אותו. ולא מצאתי... את זה סיפרתי לנעמה, בתי שחיכתה לי לקפה שלבוקר. והיא אמרה לי שבטח לא קרה לו כלום..

--

ובסוף אילן. ועשיתי הכל נכון. והיה גידי, ואמבולנס, והגענו בזמן, וקיבל PTA בזמן, ולא חלפו 4 שעות מהאירוע. וטלי המופלאה, וצנתרה. ורק 6% אחוז לא נושעים מטיפול כזה. ולא הצלחתי להציל.

11.3.13